LIBRIS | We know books

Roxana Medveţki

Amintiri din gimnaziu

Această carte este dedicată
elevilor clasei 8C - promoţia 2015,
Şcoala Gimnazială „Al. I. Cuza", Bacău

ROVIMED PUBLISHERS

LIBRIS | We know books

CUPRINS

PREFAŢĂ	pag. 5
DIPLOMĂ...CU VALOARE	pag. 9
UNUL ŞI-ACELAŞI	pag. 19
GEOMETRIE PLANĂ	pag. 27
„ WE WILL ROCK YOU" CU BUCLUC	pag. 37
THE MIGHTY TEAM	pag. 47
H_2O... LA PUNGĂ	pag. 57
„BOTEZUL" CLASEI	pag. 65
CUM SE ÎNTOARCE ROATA	pag. 77
FRIZERUL	pag. 87
OCHII CARE NU VĂD	pag. 95
ONORABILA IEŞIRE DIN SITUAŢIE	pag. 103
„BAU-BAU-UL" VIEŢII DE ELEV	pag. 111
„BOMBARDAMENTUL"	pag. 121
MAMA EI DE MATEMATICĂ!	pag. 131
ELENA DIN TROIA	pag. 141
„BERBECII" DE LA 7C	pag. 151
„SEE YOU AGAIN"	pag. 161

LIBRIS We know books

pag. 171

ÎN LOC DE EPILOG pag. 173

LIBRIS | We know books

DIPLOMĂ...CU VALOARE

Cât de zmeu poţi să te crezi, când abia ajungi să scrii, pe undeva pe la jumătatea tablei, ridicându-te pe vârfuri? Cât de grozav şi înfoiat în pene poţi să fii, când abia dacă poţi să cari în spate ghiozdanul gol? Cum să te simţi buricul pământului când prima pală de vânt îţi grăbeşte paşii şi aproape te rostogoleşte ca pe ciulinii Bărăganului?

Şi totuşi, noi, băieţii clasei a V-a C, văzându-ne scăpaţi de dădăceala şi grija excesivă a doamnei noastre învăţătoare, ne bombam pieptul, ne încordam bicepşii (vai de mama lor!) şi ne plimbam prin clasă ca pe moşia lui tata, ucigând din priviri orice tentativă de subminare a poziţiei noastre superioare, de elevi ai gimnaziului. Dar,

LIBRIS We know books

odată ce ieşeam pe uşa clasei, ne dezumflam ca o băşică, ni se gârboveau umerii şi ne uitam pe sub sprâncene, cu invidie, la elevii din clasele mai mari.

Cum însă trebuia să arătăm cât suntem de cocoşi, găseam câte un coleg mai plăpând şi mai scund niţel decât noi, trăgeam aer adânc în piept, ne îndreptam spatele, ne crăcănam picioarele şi ne proţăpeam în faţa lui, ameninţător.

*

Se poate să fi fost prin semestrul al doilea al clasei a cincea, când luasem prostul obicei să ne încercăm „muşchii" pe cârca unui coleg ceva mai firav, cuminte şi docil ca un mieluţ. Am început timid prin a-l împinge de la unul la altul, am continuat prin imobilizări, prin bruscări uşoare, dar, nevenind niciodată nici o ripostă din partea lui şi, mai ales, nici un cuvinţel suflat dirigintei

LIBRIS We know

am prins curaj şi... bietul băiat, pauză de pauză, se vedea nevoit să suporte jocul nostru destul de brutal. Devenise jucăria noastră de zi cu zi şi nici nu ajungeam bine la şcoală că îl şi luam în primire.

Sunt convins că nici unuia dintre noi nu i-ar fi plăcut să fie în pielea lui. Nici lui nu cred că-i plăcea tot ce i se întâmpla, deşi, nu ştiu din ce motiv, când îi dădeam câte un moment de răgaz, ne căuta prezenţa. Se băga în mijlocul grupului nostru şi se agita pe lângă noi, până... îl luam din nou la „ucis".

Nu cred că îşi poate imagina cineva ce ajunsesem să facem pentru amuzamentul nostru. În spatele clasei era un loc destul de măricel, fără bănci. Acela devenise ringul nostru de „dans", mai bine zis, ringul *lui* de „dans", şi cred că i se tocise pardoseala, de câtă „dănţuială" i-a fost dat să suporte. De multe ori, când îl căutam din priviri, îl găseam deja acolo, aşteptându-ne. Nu se

LIBRIS We know books

plângea niciodată, nu se supăra, nu ţipa, nu vocifera, doar... râdea. Indiferent ce i-am fi făcut, el... râdea. Iar ochii, ochii aceia mari şi căprui care-i acopereau feţişoara, vorbeau binevoitori şi calzi.

Nici nu trecea bine prima pauză că hainele lui nu mai erau curate, nici călcate, nici la locul lor. Era mereu ciufulit, cu cămaşa scoasă din pantaloni, iar sacoul..., ei bine, sacoul arăta jalnic, pentru că atunci când îl luam de picioare şi îl târam prin clasă, tot praful de pe parchet se grămădea pe el. De multe ori, hârjoana noastră brutală avea ca rezultat o mânecă descusută sau un crac de pantalon, rupt. Dar a doua zi, arăta ca scos din cutie, cu o ţinută impecabilă. Ce o fi motivat acasă, când era luat la întrebări de ce vine zi de zi atât de „tăvălit", numai el ştia. Cert este, că nu ne-am trezit niciodată cu tatăl lui la şcoală, să ne scarmene şi să ne ia din moţ. Şi, zău că meritam cu vârf şi

LIBRIS We know books

îndesat.

Profesorii, cred că se obişnuiseră cu aspectul lui, dar, dacă din întâmplare era întrebat, ridica din umeri, zâmbea şi nu scotea un cuvânt. Suporta chiar şi observaţiile nu tocmai blânde ale dirigintei, tot zâmbind, dar mai ales fără să arate cu degetul spre noi... acuzator.

Cum orice copil se plictiseşte la un moment dat de jucăria preferată, tot aşa ne-am plictisit şi noi de acel „joc", şi anul următor l-am abandonat.

Abandonat, însă, s-a simţit şi colegul nostru, care după câteva încercări eşuate de a ne stimula să ne reluăm vechiul obicei, a devenit retras şi posomorât. Să fi avut senzaţia că e mai puţin valoros în ochii noştri? Să se fi simţit înlăturat din micul nostru grup? Poate. Dar n-am fost suficient de atenţi să remarcăm schimbarea, să vedem mâhnirea, să simţim întristarea.

LIBRIS We know books

Era prea mult pentru noi, copii fiind, să observăm lucruri atât de subtile.

Trecuse ceva vreme de când încetasem cu acel comportament, pe care cu indulgenţă îl pot numi „joc", când, într-o bună zi, colegul nostru deschise larg fereastra, încălecă pervazul şi ne făcu un semn de „la revedere". Apoi privi în jos, se uită iarăşi la noi cum stăteam încremeniţi de spaimă şi... zâmbi. În liniştea apăsătoare ce se lăsase ca o negură peste noi, singura lumină blândă răsărea din privirea lui. Debusolaţi, incapabili să gândim măcar, nicidecum să reacţionăm în vreun fel, am rămas paralizaţi pe locurile noastre. Doar şeful clasei, un băiat fâşneţ din cale-afară şi cu o prezenţă de spirit de invidiat, o zbughi pe uşă, în speranţa că va găsi pe cineva care să ne vină în ajutor. Şi a găsit.

Între timp, ne-am dezmeticit puţin, iar câţiva, ne-am apropiat uşor şi... l-am înşfăcat

LIBRIS We know
cu toată puterea noastră, trăgându-l în interiorul clasei. În mare grabă, de parcă mă goneau câinii vagabonzi aciuaţi de curând în faţa blocului meu, m-am dus să închid fereastra, pentru mai multă siguranţă şi cred că a fost pentru prima şi ultima oară când, privind în jos de la etajul al doilea, am ameţit... de teama a ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

Nu s-a opus când îl ţineam strâns în braţe, nu a spus nici un cuvânt când îl mustram, vorbind toţi deodată de nu se înţelegea neam din flecăreala noastră, iar chipul îi era senin şi luminos ca o dimineaţă de primăvară. Uşor, doar foarte uşor i s-a întunecat privirea, când în uşă a apărut şeful clasei însoţit de... dirigă.

Aş minţi dacă aş spune că am meditat îndelung la ceea ce s-a întâmplat. Pe vremea aceea, îmi era străin acest obicei, dar, de gândit, tot m-am gândit întrucâtva. Deşi el a

LIBRIS We know books

susţinut mereu că a fost o glumă fără nici cea mai mică intenţie de a finaliza acel gest, eu am crezut atunci, şi susţin şi acum, că dorea să ne atragă atenţia. Îl ignorasem o bună bucată de vreme, îl făcusem să se simtă nedorit, nebăgat în seamă, iar el a crezut de cuviinţă că este cel mai potrivit mod de a ne face să ne întoarcem iarăşi privirile, către el. Greşit mod... dar, în sufletele şi inimile noastre de copii, orice sentiment, orice emoţie se trăia la o asemenea intensitate, încât era puţin probabil ca raţiunea să-şi afle vreun loc în capetele noastre încă verzi. Numai cei maturi, împovăraţi de experienţă pot găsi un echilibru între inimă şi minte, între raţiune şi „nebunie". Dar nu era cazul la vârsta noastră.

LIBRIS* We know books

Pe nesimţite, luase fiinţă o tradiţie la noi în clasă, pe care am continuat-o până la terminarea gimnaziului: la fiecare sfârşit de an, după festivitatea de premiere, ne adunam în sala de clasă, împreună cu diriginta şi părinţii, la o felie de tort şi un pahar de suc. Eliberaţi de grija zilelor de şcoală, de povara testelor şi tezelor, împărtăşeam impresii, flecăream vrute şi nevrute într-o atmosferă destinsă şi caldă. Sigur că nici acel an nu făcea excepţie, mai ales că tortul pe care scria: „Diplomă de vacanţă pentru clasa a VI-a C", era specialitatea unei mămici şi era delicios.

În acel cadru oarecum festiv dar familiar, şeful clasei a înmânat diploma pentru cel mai bun coleg al anului şcolar care tocmai se încheiase. Şi cine ar fi putut să merite acea diplomă, dacă nu cel care ştiam că ţinea la noi din tot sufletul şi care îşi

LIBRIS We know books

dorea să fie alături de noi... cu orice preţ.

Şi-a auzit numele, iar în aplauzele noastre, s-a ridicat încet din bancă, buzele au pornit să îi tremure abia perceptibil, iar ochii i s-au umezit uşor.

Când ne-a mulţumit, ştia deja cât de important era pentru noi.

Şi chiar dacă micile noastre orgolii ne împiedicau uneori să recunoaştem, ştiam că suntem importanţi unii pentru ceilalţi, toţi, fără excepţie.